

Eszteró István

PARFÜMÖK KIKÖTŐJÉBEN

Időszámításunk előtti kor illat-
tégelyéből árad annyi év
után is az egyiptomi, görög,
római hol nem volt szépeket
belengő varázs, Kleopátra
olívaolajban zöld, sárga, barna
színt idéző mirha, kardamom,
fahéj keverékéből álló
parfümje száll időkikötőkből,
amerre rejtélyes hieroglif-
hullám s múltcsiszoló feledés
nesztelen örvénye morajlik.
Ó, én kurta lét trónusán port
törlő királynőm, ki előtt eléggé
meg se hajoltam, ifjúság
vázája leheli ajkad aromáját,
köldököd izgató illatszeréhez
nem kellett ámbrabél, cibet-
macska, pézsmaszarvas mirigy-
váladéka, kamilla, jázmin,
tubarózsa lelkét se kirabolnom,
elég volt beszipantani
hőfödte csúcsokat citáló
mellbimbóid kényes légkörét,
nőszírom, vaníliafüvel,
szerecsendió se érne nyomába,
pazar plázák kerámiáira
balzsamozott csók illúziója,
míg felidézhetem szélel
flörtölő hajad daktilusait
szabályt rekkentő hagymás-
pörkölt, palacsinta cezúráival,

az ájult ünnepek izzadtság-
szagán túl magányunkat
egymásba fűző illatrevüt,
mely tudja százféle mosoly,
csöndbehallgatás kémiaját
a nulla vegyértékű elszakadás
szakadékanak képletéig,
rothadó remény édeskés bűzét
is a *per fumum* = füst által
születő parfüm kikötőjében.

HARANGSZÓ ELŐTT

Feltehetően Isten is ott kucorgott
óvodáskorában a semmi homokozójában,
galaxist kavart, fekete lyukakat ásott,
napocsát gyúrt, bolygót hegyekkel,
völgyekkel, önképére homokból Ádámot
és Évát szalmatetős színbe, s amikor
déli harangszóra hazafutott, hogy
felhőelőkével elköltse ambróziából,
nektárból álló mennyei ebédjét,
az elgömbült téren termett a homoki
vipera (*Vipera ammodytes*) tiszta-
lelkűség ellen hergelni a hangyányi
páriákat, akik elrágcsálták a bonzaj
almafát virágostul, gyökerestül, s szét-
szóródtak a hálátlanság homoktengerén,
mire gömbült szájjal pityergett egy
verset, de megemberesedvén már
csak tépdesi Lófej-ködtől a Szeneszsák
csillagködig gubancolódó szakállát,
s belső háborúi mintájára univerzális
számítógépén újra- meg újraprogramozza
a tökéletesnek tűnő tökéletlent

Homok antecessortól Homok sapiensig,
testvérgyilkos Káinoktól elgázosító
auschwitz-i latrokig, kőpattintótól
Champs Élysées kirakatait betörőig,
kerékfeltalálótól a béke Nobel-
békedíjas kerékkötőjéig egymásnak
feszítve dulakodó indulatokat,
s most azon töpreng, alkalmas-e
a legfőbb lény funkciójára, ha humán
hangyabolyon kísérletezve az örökké-
valóság delelőjén túl hiába próbál
önmagával dűlőre jutni, korokat
elbaltázó nyeletlenség, firmamentumot
feladó letargia hogyan egyeztethető
össze a teremtéssel, tücskök-bogarak
oltalmazására kódolt bolygóközi
világpályafutással... Nem vár már
siralomvölgyi önmegtagadást, hálaadó
hosszannázást sem, ama másodperc
töredékét sóvárogja vissza, mikor
harangszó előtt véletlenül tető alá hozta
a semmi homokozójában a kígyó-
mentes, össze nem rondított lelkivilágot...